

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA HARITONOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 15868/07)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

5 iulie 2011

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Haritonov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (SECȚIA a Treia), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judecători*,

și Marialena Tsirli, *Grefier adjunct al SECȚIEI*,

Deliberând la 7 iunie 2011 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 15868/07) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Ucrainei, dl Ghenadie Haritonov („reclamantul”), la 20 martie 2007.

1. Reclamantul a fost reprezentat de către dna Halina Yakovyshyn, avocat din Mamaevtsy. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

2. Reclamantul a pretins că el a fost deținut în condiții inumane și degradante, contrar articolului 3 al Convenției. De asemenea, el s-a plâns de numeroase încălcări ale drepturilor lui, garantate de articolul 5 al Convenției.

3. La 7 decembrie 2009, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. În aceeași zi, Guvernul Ucrainei a fost informat privind dreptul acestuia de a interveni în proces, în conformitate cu articolul 36 § 1 al Convenției și articolul 44 § 1(b) al Regulamentului Curții, însă acesta nu a comunicat intenția de a face uz de acest drept. De asemenea, s-a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea ei (articolul 29 § 1 al Convenției).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

4. Reclamantul s-a născut în anul 1970 și locuiește în Comyshany, Ucraina.

5. La 24 mai 2006, reclamantul a fost reținut în Chișinău, fiind acuzat de posesia unor acte de identitate false. După percheziția efectuată în apartamentul prietenei sale, unde el locuia, poliția a descoperit, *inter alia*, acte de identitate false cu fotografii ale reclamantului și ale prietenei sale și acte de identitate curate. Mai târziu, pe parcursul desfășurării urmăririi penale, reclamantul a fost, de asemenea, acuzat de apartenență la și conducerea unei bande criminale, specializată în falsificarea documentelor și în traficul de persoane și poliția a identificat aproximativ treizeci de cazuri diferite de falsificare de documente și trafic.

6. Reclamantul a fost arestat, și periodic adus în fața instanței de judecată pentru prelungirea detenției sale pentru perioade de 30 de zile până la 7 ianuarie 2007. Reclamantul era ținut în arest din următoarele motive: era acuzat de o crimă gravă, exista riscul ca el să se ascundă, deoarece el era cetățean străin fără domiciliu permanent sau familie în Moldova. Mai mult, exista riscul că el ar putea să manipuleze procesul de investigare a cauzei și să săvârșească alte infracțiuni. Toate cererile sale *habeas corpus* privind lipsa de probe și motive în sprijinul detenției sale au fost respinse.

7. La 7 ianuarie 2007, la expirarea termenului său de detenție prevăzut în ultimul mandat de arest, reclamantul a solicitat să fie eliberat, dar fără rezultat. La 9 ianuarie 2007, reclamantul a fost adus în fața instanței de judecată, unde judecătorul i-a prelungit termenul de detenție pentru alte nouăzeci de zile. Reclamantul a contestat încheierea judecătorească și la 17 ianuarie 2007, Curtea de Apel a casat încheierea primei instanțe și a dispus eliberarea reclamantului. Instanța a constatat că motivele detenției prelungite ale reclamantului au fost încă valabile; cu toate acestea, având în vedere că detenția acestuia în perioada 7-9 ianuarie 2007 a fost contrară articolului 5 § 1 al Convenției, el urma să fie eliberat.

8. La 9 februarie 2007, în timpul ședinței de judecată pe marginea dosarului său penal, procurorul a solicitat din nou ca reclamantul să fie arestat deoarece, *inter alia*, exista riscul ca el să se ascundă. Instanța de judecată a admis demersul procurorului și a dispus arestarea reclamantului. După spusele reclamantului, el a contestat această încheiere la aceeași dată. Potrivit ștampilei aplicate de către instanța pe cererea de recurs, încheierea a fost contestată trei zile mai târziu.

9. La 16 februarie 2007, cererea de recurs a fost fixată spre examinarea Curții de Apel. Cu toate acestea, completul de judecată care a examinat această cerere a decis să se abțină de la examinarea recursului, din lipsa de imparțialitate obiectivă, având în vedere că anterior ei au examinat deja un recurs al reclamantului și au dispus eliberarea acestuia. A fost numit un nou complet de judecată.

10. La 21 februarie 2007, un nou complet de judecată al Curții de Apel a examinat recursul reclamantului, a casat încheierea instanței inferioare, și a

dispus eliberarea reclamantului din detenție. După eliberarea sa, reclamantul a părăsit Moldova, se presupune că el a plecat în Ucraina, și nu a mai revenit până în prezent.

11. În timpul detenției sale, reclamantul a fost ținut în trei locuri de detenție: în perioadele 24 mai - 2 august 2006 și 23 august - 6 septembrie 2006 în izolatorul de detenție al Direcției Generale de Combatere a Corupției și Crimei Organizate din cadrul Ministerului Afacerilor Interne („DGCCCO”), în perioadele 2 - 23 august 2006 și 6 septembrie 2006 - 17 ianuarie 2007 în Penitenciarul nr. 13 și în perioada 9 - 21 februarie 2007 în izolatorul de detenție al Comisariatului General de Poliție din Chișinău. Reclamantul a susținut că celulele în toate locurile de detenție erau supraaglomerate, infestate cu viermi, mâncarea era de proastă calitate, deținuților li se permitea să facă duș doar o dată pe săptămână câte două minute și să facă plimbări de 15-20 minute de două sau de trei ori pe săptămână. Guvernul a contestat afirmațiile reclamantului privind condițiile proaste de detenție.

12. La 15 iunie 2007, reclamantul a fost găsit vinovat de acuzațiile aduse și condamnat la șaptsprezece ani privațiune de libertate. El nu a atacat această sentință și susține că a aflat despre aceasta din observațiile Guvernului.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT ȘI MATERIALE RELEVANTE NON-CONVENȚIONALE

13. Materiale relevante non-convenționale privind condițiile de detenție au fost expuse în hotărârile Curții în hotărârile *Țurcan v. Moldova* (nr. 10809/06, § 19, 27 noiembrie 2007) și *Popovici v. Moldova* (nr. 289/04 și 41194/04, § 36, 27 noiembrie 2007).

14. Dreptul intern relevant privind detenția în arest au fost expuse în hotărârea Curții în hotărârea *Sarban v. Moldova* (nr. 3456/05, § 52, 4 octombrie 2005).

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 3 AL CONVENȚIEI

15. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 3 al Convenției, de condițiile sale de detenție și a susținut că acestea au reprezentat un tratament inuman și degradant. Articolul 3 prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

16. Guvernul a contestat acest argument.

A. Admisibilitatea

17. În primul rând, Guvernul a declarat, că reclamantul nu s-a plâns de condițiile de detenție din Penitenciarul nr. 13, ci doar de condițiile din celelalte două locuri de detenție. Curtea notează că, într-adevăr, Penitenciarul nr. 13 nu a fost menționat în cererea inițială. Totuși, reclamantul s-a plâns de condițiile sale de detenție pe întreaga durată mai 2006 – februarie 2007, indiferent de numărul locurilor de detenție în care el s-a aflat. Prin urmare, Curtea va examina pretenția reclamantului în privința tuturor celor trei locuri de detenție.

18. În continuare, Guvernul a susținut că reclamantul nu a epuizat toate căile interne de recurs în privința pretenției sale formulate în temeiul articolului 3 al Convenției și că pretenția reclamantului privind detenția sa în perioada 24 mai – 6 septembrie 2006 a fost formulată cu încălcarea termenului limită de șase luni.

19. În ceea ce privește prima obiecție, Curtea reiterează că o obiecție similară a fost examinată și respinsă de către Curte în hotărârea *I.D. v. Moldova* (nr. 47203/06, §§ 34-35, 30 noiembrie 2010), deoarece Guvernul nu a demonstrat că o cale efectivă de recurs era disponibilă atât teoretic, cât și practic. În asemenea circumstanțe, și având în vedere asemănarea între poziția Guvernului în această cauză și cauza *I.D.*, Curtea consideră că nu este posibil de a ajunge la o altă concluzie privind justificarea și constatările sale ca cele din cauza *I.D.* și, prin urmare, respinge obiecția Guvernului.

20. În ceea ce privește termenul limită de șase luni, Curtea reiterează că scopul termenului de șase luni, în temeiul articolului 35 al Convenției, este de a promova securitatea raporturilor juridice, asigurând ca toate cauzele care ridică chestiuni în temeiul Convenției să fie examinate într-un termen rezonabil și că deciziile anterioare să nu poată fi contestate la infinit. În cazurile în care există o situație continuă, termenul de șase luni începe să curgă de la încetarea situației (*B. and D. v. the United Kingdom*, nr. 9303/81, decizia Comisiei din 13 octombrie 1986, Decisions and Reports (DR) 49, p. 44). Conceptul unei „situații continue” se referă la starea faptelor care includ activități continui de către sau din partea statului, pentru a acorda reclamantului statutul de victimă (a se vedea, *Montion v. France*, nr. 11192/84, decizia Comisiei din 14 mai 1987, DR 52, p. 227, și *Hilton v. the United Kingdom*, nr. 12015/86, decizia Comisiei din 6 iulie 1988, DR 57, p. 108). În mod normal, termenul de șase luni începe să curgă de la decizia finală adoptată în procesul de epuizare a căilor interne de recurs. Totuși, atunci când este clar de la început că nu este disponibilă nicio cale efectivă de recurs, termenul începe să curgă de la data ațunilor sau

măsurilor de care s-a plâns reclamantul (a se vedea *D.P. and J.C. v. the United Kingdom* (dec.), nr. 38719/97, 26 iunie 2001).

21. În hotărârea *I.D. v. Moldova* (citată mai sus), unde Curtea a fost confruntată cu o situație similară în temeiul articolului 3 al Convenției, și anume, cu detenția reclamantului în câteva penitenciare fără întrerupere, aceasta a fost chemată să determine dacă detenția reclamantului a reprezentat „o situație continuă” în scopul determinării respectării termenului de șase luni. În acea cauză, Curtea a constatat că caracteristica de bază negativă a fiecărei perioade de detenție a fost diferită și, prin urmare, a conchis că fiecare perioadă de detenție s-a referit la evenimente specifice care au avut loc la date identificabile și, prin urmare, nu puteau să reprezinte „o situație continuă” (a se vedea *I.D. v. Moldova*, citată mai sus, § 30). Ca rezultat, o parte din pretenția reclamantului formulată în temeiul articolului 3 al Convenției a fost declarată inadmisibilă, ca urmare a omiterii termenului limită de șase luni.

22. O abordare diferită a fost luată de către Curte în cauza *Guliyev v. Russia* (nr. 24650/02, 19 iunie 2008), unde aceasta a considerat două perioade diferite de detenție ca reprezentând „o situație continuă”, deoarece caracteristica principală a ambelor perioade de detenție a fost supraaglomerarea semnificativă a celulelor.

23. În această cauză, Curtea notează că în ceea ce privește primele două perioade de detenție, reclamantul a fost transferat de la un loc de detenție (DGCCCO) la altul (Penitenciarul nr. 13) și pe urmă înapoi și că, prin urmare, detenția acestuia a fost neîntreruptă. Plângerile acestuia sunt similare în privința ambelor locuri de detenție și el nu accentuează nicio caracteristică negativă a detenției sale specifică doar unui anumit loc de detenție. În asemenea circumstanțe, Curtea consideră că este necesar de a urma abordarea din cauza *Guliyev* și de a concluziona că în această cauză, primele două detenții au reprezentat „o situație continuă”, și termenul de șase luni a început să curgă din ultima zi a detenției reclamantului în Penitenciarul nr. 13, și anume, de la 17 ianuarie 2007. Prin urmare, Curtea conchide că plângerea reclamantului privind condițiile sale de detenție în perioada 24 mai – 6 septembrie 2006 a fost depusă în termenul limită de șase luni, prevăzut de articolul 35 § 1 al Convenției.

24. De asemenea, Curtea notează că această pretenție nu este vădit nefondată, în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Prin urmare, ea notează că aceasta nu este inadmisibilă sub nici un alt temei. Prin urmare, această pretenție urmează a fi declarată admisibilă.

25. În ceea ce privește restul detenției reclamantului, Curtea notează că a existat o întrerupere de peste trei săptămâni dintre a doua și a treia detenție a reclamantului. Este adevărat că reclamantul a fost deținut în cadrul aceluiași proces penal. Cu toate acestea, având în vedere întreruperea semnificativă dintre ultimele două perioade de detenție, Curtea nu le poate trata ca parte a

unei situații continue la care s-a făcut referință mai sus, chiar dacă sunt întrunite alte condiții.

26. Prin urmare, Curtea notează că detenția reclamantului în condițiile contestate în cea de-a treia perioadă de detenție a fost relativ scurtă. Chiar dacă presupunem că descrierea făcută de către reclamant a condițiilor sale de detenție a fost corectă și că acestea ar putea eventual ridica o chestiune în temeiul articolului 3 al Convenției, trebuie de notat că reclamantul a fost ținut în detenție doar pentru o perioadă de douăsprezece zile. Prin urmare, Curtea consideră că în circumstanțele specifice ale acestei cauze, suferința pretinsă a reclamantului nu a atins pragul de severitate cerut de articolul 3 al Convenției. În atingerea acestei concluzii, Curtea acordă atenție, *inter alia*, vârstei, sexului și stării de sănătate a reclamantului (a se vedea, printre altele, *Gorea v. Moldova*, nr. 21984/05, § 49, 17 iulie 2007). Prin urmare, această parte a pretenției este vădit nefondată și urmează a fi declarată inadmisibilă în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

B. Fondul

27. Reclamantul a declarat că condițiile sale de detenție au reprezentat tratament inuman și degradant.

28. Guvernul a declarat că descrierea făcută de către reclamant a condițiilor sale de detenție nu au fost suficient de detaliată. În mod alternativ, acesta a susținut că în lumina circumstanțelor specifice ale acestei cauze și duratei detenției reclamantului, tratamentul la care el a fost supus nu a atins pragul de severitate cerut de articolul 3 al Convenției.

29. Curtea reiterează că principiile generale cu privire la condițiile de detenție au fost stabilite în cauza *Ostrovar v. Moldova* (nr. 35207/03, §§ 76-79, 13 septembrie 2005).

31. În ceea ce privește detenția reclamantului în perioada 24 mai 2006 – 17 ianuarie 2007, Curtea notează că în cauza *Turcan* (citată mai sus, §§ 35-39), aceasta a constatat violarea articolului 3 al Convenției în ceea ce privește condițiile proaste de detenție ale reclamantului în Penitenciarul nr. 13 în perioada februarie – septembrie 2006. În cauza *Popovici* (citată mai sus, § 57), a fost constatată o violare similară în privința condițiilor de detenție în locul de detenție al DGCCCO.

30. Având în vedere că aceste cauze de mai sus se referă la aceleași locuri de detenție în aproximativ aceeași perioadă de timp (a se vedea paragraful 11 de mai sus), Curtea consideră că nu există motive pentru a ajunge la alte concluzii decât în aceste cauze. Curtea consideră că greutățile îndurate de către reclamant în perioada detenției sale între 24 mai 2006 și 17 ianuarie 2007 au depășit nivelul inevitabil al detenției și au atins un prag de severitate contrar articolului 3 al Convenției. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 AL CONVENȚIEI

31. În continuare, reclamantul s-a plâns că detenția sa în perioada 7 - 9 ianuarie 2007, când a expirat mandatul de arestare, nu a fost „legală”, în sensul articolului 5 § 1 al Convenției. Partea relevantă a articolului 5 § 1 prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

...

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice ale necesității de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;”

32. De asemenea, reclamantul s-a plâns că detenția lui nu a fost bazată pe motive „relevante și suficiente”. Partea relevantă a articolului 5 § 3 prevede următoarele:

„Orice persoană arestată sau deținută în condițiile prevăzute de § 1 c) din prezentul articol trebuie ... are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții a prezentării persoanei în cauză la audiere.”

33. În final, reclamantul a afirmat că din cauza duratei de examinare a ultimei sale cereri *habeas corpus*, statul pârât a violat articolul 5 § 4 al Convenției, care prevede:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală.”

A. Pretenția formulată în temeiul articolului 5 § 1 al Convenției

34. Reclamantul a declarat că el și-a păstrat statutul de victimă în privința violării articolului 5 § 1 al Convenției, în pofida constatării făcute în decizia Curții de Apel din 17 ianuarie 2007 (a se vedea paragraful 7 de mai sus), deoarece lui nu i-a fost acordată compensația pentru prejudiciul moral cauzat de această violare.

35. Guvernul a admis că detenția reclamantului în perioada 7 – 9 ianuarie 2007 a fost ilegală, în sensul articolului 5 § 1 al Convenției, dar a susținut că reclamantul a pierdut statutul de victimă, ca urmare a deciziei Curții de Apel din 17 ianuarie 2007.

36. Curtea se referă la jurisprudența sa bine-stabilită, potrivit căreia o decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu este în principiu suficientă pentru a-l priva de statutul de victimă, decât dacă autoritățile naționale au recunoscut violarea Convenției, fie expres fie în fond, și apoi au acordat o

compensație (a se vedea, spre exemplu, *Ilașcu and Others v. Moldova and Russia* (dec.) [GC], nr. 48787/99, 4 iulie 2001).

În timp ce articolul 5 § 5 al Convenției cere ca să existe un drept executoriu la reparație pentru o detenție care contravine prevederilor articolului 5 al Convenției, aceasta nu garantează un drept absolut la reparație în toate circumstanțele (*Kustila and Oksio v. Finland*, nr. 10443/02, Dec. 13 ianuarie 2004).

37. În această cauză, Curtea de Apel a recunoscut în mod expres violarea articolului 5 § 1 al Convenției în privința detenției ilegale a reclamantului în perioada 7 – 9 ianuarie 2007 și a dispus eliberarea imediată a acestuia (a se vedea paragraful 7 de mai sus). Prin urmare, eliberarea reclamantului a fost dispusă ca o formă de reparație, în ciuda faptului că Curtea de Apel consideră motivele în favoarea detenției acestuia drept relevante și suficiente.

38. În lumina celor de mai sus, Curtea este satisfăcută că eliberarea promptă a reclamantului, în circumstanțele în care el ar fi trebuit în caz contrar să fie ținut în detenție, împreună cu recunoașterea expresă de către Curtea de Apel a ilegalității detenției acestuia, a acordat reclamantului o satisfacție, care îl privează de statutul de victimă. În consecință, această pretenție urmează a fi declarată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 35 § 3 și 4 al Convenției.

B. Pretenția formulată în temeiul articolului 5 § 3 al Convenției

39. Reclamantul a susținut că instanțele de judecată naționale au repetat din nou și din nou aceleași argumente și că unele din deciziile lor erau identice. El a susținut că după a doua eliberare a sa la 21 februarie 2007, el a plecat din Republica Moldova cu scopul de a evita un proces arbitrar, ca urmare a unei scrisori oficiale expediate de consulul ucrainean la Chișinău. Intenția lui a fost să fie judecat de către o instanță de judecată ucraineană într-un proces echitabil.

40. Guvernul a susținut că această cauză era distinctă de celelalte cauze în privința Republicii Moldova, unde Curtea a constatat violarea articolului 5 § 3 al Convenției. Acesta a subliniat faptul că reclamantul în cele din urmă s-a eschivat de la justiția moldovenească, fapt care dovedește că motivele pe care s-au bazat instanțele de judecată din Moldova pentru a-l ține în detenție erau relevante și suficiente.

41. Curtea se referă la principii generale stabilite în jurisprudența sa în temeiul articolului 5 § 3 al Convenției privind, în special, necesitatea de a dispune de motive relevante și suficiente pentru a priva o persoană de libertate (a se vedea, printre altele, *Castravet v. Moldova*, nr. 23393/05, §§ 29-33, 13 martie 2007, și *Sarban*, citată mai sus, §§ 95-99).

42. Atunci când au dispus detenția reclamantului în această cauză, instanțele de judecată naționale au argumentat, *inter alia*, că reclamantul s-

ar putea ascunde. Curtea este de acord cu reclamantul că, similar cauzelor *Sarban* și *Castravet*, motivele pe care s-au bazat instanțele de judecată naționale pentru arestarea acestuia par a fi foarte scurte. Totuși, Curtea consideră că, spre deosebire de cauzele de mai sus, motivele erau suficiente pentru a dispune detenția reclamantului. Într-adevăr, spre deosebire de reclamantii în cauzele de mai sus, reclamantul în această cauză nu avea reședință permanentă, familie sau orice alte lucruri care l-ar lega de Moldova. Mai mult, frica instanțelor de judecată de faptul că reclamantul s-ar putea ascunde nu a fost nerezonabilă, deoarece după eliberarea reclamantului la 21 februarie 2007, el a plecat din Moldova și nu s-a întors până în prezent. Prin aceasta, cauza respectivă se deosebește de toate celelalte cauze, în care Curtea a constatat o violare a articolului 5 § 3 al Convenției. În aceste circumstanțe, Curtea nu poate să constate că motivele pe care s-au bazat instanțele de judecată naționale nu erau relevante și suficiente. Prin urmare, pretenția este vădit nefondată și urmează a fi declarată inadmisibilă în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

C. Pretenția formulată în temeiul articolului 5 § 4 al Convenției

43. Potrivit reclamantului, Curtea de Apel nu a acționat cu diligență, atunci când a examinat apelul acestuia cu o întârziere de doisprezece zile, perioada în care el a fost în detenție ilegală. Reclamantul a făcut referință la cauza *Sarban* (citată mai sus), care, în viziunea lui, era similară cauzei sale în privința chestiunii abordate în articolul 5 § 4 al Convenției.

44. Guvernul a susținut că întârzierea cu care a fost examinat apelul reclamantului era de nouă zile și nu doisprezece, așa cum a susținut reclamantul. De asemenea, acesta a declarat că întârzierea a avut loc ca urmare a retragerii completului inițial de judecată și necesității de a desemna un alt complet de judecată. În viziunea acestuia, întârzierea nu era excesivă și nu a avut loc o violare a articolului 5 § 4 al Convenției în această cauză.

45. Curtea reiterează că articolul 5 § 4 al Convenției, care garantează persoanelor deținute dreptul de a introduce recurs împotriva legalității privării lor de libertate, de asemenea, proclamă dreptul lor la o decizie judiciară neîntârziată privind legalitatea detenției și la terminarea detenției, în cazul în care se demonstrează ilegalitatea acesteia (a se vedea *Musial v. Poland* [GC], nr. 24557/94, § 43, ECHR 1999-II). Chestiunea cu privire la faptul dacă a fost respectat un drept al persoanei în temeiul articolului 5 § 4 al Convenției trebuie să fie determinată în lumina circumstanțelor fiecărei cauze (a se vedea, *mutatis mutandis*, *R.M.D. v. Switzerland*, 26 septembrie 1997, § 42, *Reports* 1997-VI).

46. Întorcându-ne la faptele acestei cauze, Curtea notează că, potrivit stampilei de pe cererea de apel a reclamantului împotriva deciziei din 9

februarie 2007, data depunerii acesteia era 12 februarie și nu 9 februarie 2007, fapt pretins de reclamant. Prin urmare, în absența altor probe contrare, Curtea va considera 12 februarie 2007 drept data apelului depus de către reclamant. Astfel, apelul a fost examinat de către Curtea de Apel nouă zile mai târziu și au fost necesare două ședințe de judecată. De asemenea, Curtea notează că prima ședință a avut loc trei zile lucrătoare după depunerea apelului și a doua ședință a avut loc două zile lucrătoare după retragerea completului inițial de judecată de la examinarea acestei cauze.

47. Curtea notează că în cauza *Sarban* (citată mai sus, §§ 118-124), unde Curtea a examinat o problemă similară, a fost constatată o violare a articolului 5 § 4 al Convenției în privința unei întârzieri de douăzeci și una de zile. În această cauză, Curtea a acordat o atenție deosebită stării proaste de sănătate a reclamantului și lipsa unei îngrijiri medicale în locul de detenție. Deoarece în această cauză nu au fost prezente circumstanțe similare și deoarece întârzierea a fost considerată mai scurtă, Curtea consideră că este posibil de a deosebi această cauză de *Sarban*. Deși era de dorit ca Curtea de Apel să acționeze mai rapid, Curtea este pregătită să accepte că, în circumstanțele specifice ale acestei cauze, prevederile articolului 5 § 4 al Convenției nu au fost violate. Prin urmare, această pretenție trebuie să fie de asemenea declarată inadmisibilă în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

III. ALTE VIOLĂRI PRETINSE ALE CONVENȚIEI

48. De asemenea, reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 6 § 3 al Convenției, că lui nu i-a fost acordat un traducător din limba română în limba rusă în timpul unei acțiuni procedurale din cadrul procesului penal, care a avut loc la 10 octombrie 2006. Totuși, se notează că reclamantul nu a făcut uz de remedii disponibile acestuia conform legislației naționale, cum ar fi, spre exemplu, depunerea unui apel împotriva sentinței din 15 iunie 2007. În lumina celor de mai sus, această pretenție urmează a fi declarată inadmisibilă, în temeiul articolului 35 §§ 1 și 4 al Convenției, pentru neputințarea căilor interne de recurs.

VI. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

51. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul

49. Reclamantul a pretins 25,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciul moral.

50. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, susținând că aceasta era nefondată și excesivă.

51. Având în vedere violarea articolului 3 al Convenției constatată mai sus, Curtea consideră că acordarea unei sume în calitate de compensație pentru prejudiciul moral este justificată în această cauză. Făcând evaluarea sa în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului EUR 4,000.

B. Costuri și cheltuieli

52. Reclamantul a mai pretins EUR 5,038 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții.

53. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, susținând că aceasta era excesivă și nefondată.

54. Curtea reamintește că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (a se vedea, *sper exemplu, Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], nr. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII).

55. În această cauză, luând în considerație lista detaliată prezentată de către reclamant, criteriile de mai sus, complexitatea cauzei și faptul că majoritatea pretențiilor formulate au fost declarate inadmisibile, Curtea acordă reclamantului EUR 1,200 cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobânda de întârziere

59. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata dobânzii la creditele overnight acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA,

1. *Declară*, în unanimitate, admisibilă pretenția reclamantului formulată în temeiul articolului 3 al Convenției, în ceea ce privește condițiile proaste de detenție ale reclamantului în perioada 24 mai 2006 – 17 ianuarie 2007;
2. *Declară*, cu majoritate, restul cererii inadmisibil;

3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției;
4. *Hotărăște*, în unanimitate,
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 4,000 (patru mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 1,200 (o mie două sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (c) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge*, în unanimitate, restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 5 iulie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Marialena Tsirli
Grefier adjunt

Josep Casadevall
Președinte

În conformitate cu articolul 45 § 2 al Convenției și articolul 74 § 2 al Regulamentului Curții, opinia separată a Judecătorului Ziemele, la care s-a alăturat Judecătorul Gyulumyan, este anexată la această hotărâre.

J.C.M.
M.T.

OPINIA SEPARATĂ A JUDECĂTORULUI ZIEMELE LA CARE S-A ALĂTURAT JUDECĂTORUL GYULUMYAN

1. Eu am votat cu majoritatea în favoarea constatării privind violarea articolului 3 al Convenției, care se referă la pretențiile reclamantului cu privire la condițiile sale de detenție în diferite locuri de detenție. Totuși, mi-a fost dificil să accept că a treia perioadă de detenție în Comisariatul General de Poliție Chișinău în perioada 9 – 21 februarie 2007 nu trebuie să fie tratată ca parte a situației continue, potrivit definiției Curții (a se vedea paragrafele 26-27 ale hotărârii), și mi-a fost dificil să accept argumentul că, deoarece această perioadă de detenție a durat doar douăsprezece zile, aceasta a fost prea scurtă pentru a ridica probleme în temeiul articolului 3 al Convenției.

2. Această parte a hotărârii, care se referă la chestiuni de admisibilitate, se bazează pe abordarea din cauza *Guliyev v. Russia* (nr. 24650/02, 19 iunie 2008), și încearcă să se contrasteze cu cauza *I.D. v. Moldova* (nr. 47203/06, 30 noiembrie 2010). În această cauză, au existat trei perioade de detenție separate cu perioade de libertate între acestea mai lungi sau mai scurte (a se vedea paragraful 12 al hotărârii). În cauza *Guliyev*, reclamantul a fost deținut în două locuri de detenție diferite într-o succesiune imediată – și anume, în fața Curții a fost pusă chestiunea unui transfer simplu al reclamantului de la un loc de detenție la altul. Chestiunea privind aplicarea termenului de șase luni nu a fost ridicată în același fel ca și în cauza pe care o avem în fața noastră. În cauza *I.D.*, diferite locuri de detenție au fost caracterizate de diferite probleme. Atunci când Curtea, ca și în cauza pe care o avem în fața noastră, a mers atât de departe încât să spună că principalul criteriu pentru o situație continuă este caracterul acesteia, chiar dacă detenția reclamantului nu a fost continuă, îmi este greu să afirm că o discrepanță de trei săptămâni, ca și cea între perioada a doua și a treia – în contrast cu, spre exemplu, o discrepanță de șapte zile – face ca ultima perioadă să nu mai fie parte a situației continue. Cu siguranță, aceasta nu este abordarea din cauza *Guliyev*, deoarece faptele au fost diferite; prin urmare, este dificil de a considera că acea cauză oferă o soluție pentru cauza noastră. În orice caz, eu consider că jurisprudența privind chestiunea ce reprezintă o situație continuă în privința condițiilor din diferite locuri de detenție în perioade diferite de timp rămâne foarte neclară.